

İslam Peygamber'i Barış ve Sulh Taraftarı İdi

Nur-u İslâm'ın, Hudeybiye barışı döneminde on kat daha fazla intişar etmesi şayan-ı hayrettir. Hem bu anlaşma, Hz. Peygamberin (s.a.v) harpten ne kadar nefret ettiğinin ve sulha ne kadar meftun olduğunun en büyük delilidir. Zira, Allah Resulu (s.a.v):

“Kim, bir insanı, bir can karşılığı veya yeryüzünde bir bozgunculuk çıkarmak karşılığı olmaksızın öldürürse, sanki bütün insanları öldürmüş gibi olur. Kim de bir adamın hayatını kurtarırsa, sanki bütün insanların hayatını kurtarmış olur.”[1](#)

ayeti ile İslâm dininin, öldürmek için değil, onlara hayat verip diriltmek için geldiğini ilan ediyordu.

Asr-ı Saadetten ibretli bir hadise:

Abdullah bin Cahş ve askerleri, Nahle'ye vardıklarında orada Kureyşlilerin kuru üzüm, deri ve benzeri şeyler yüklü bir ticaret kervanı ile karşılaştılar. Kervan Taif'ten gelmekteydi. İslâm ordusu bir baskın düzenleyerek, kervanı ele geçirdiler. Mekke'nin ileri gelenlerinden Hakem bin Keysan'ı da esir ederek, Medine'ye geri döndüler.

Peygamber Efendimiz, Hakem bin Kays'ı İslâm'a davet etti, fakat o, bu daveti kabul etmediği gibi, İslâm'la alay etmeğe ve Peygamber Efendimize dil uzatmağa başladı. Onun bu alaylarına daha fazla dayanamayan Hz. Ömer (r.a):

“Ya Resulallah! Bu adamla ne diye konuşuyorsun? Bu, hiçbir zaman Müslüman olmaz, verelim cezasını gitsin.” dedi.

Peygamber Efendimiz, Hz. Ömer'in sözünü dikkate almadı. Anlatmağa devam etti. Uzun konuşmalardan sonra Hakem, anlatılanlardan ikna oldu ve Kelime-i Şehadet getirerek İslâm'a girdi. Bu durum karşısında ziyadesiyle sevinen Peygamber Efendimiz (s.a.v) Hz. Ömer'e ve ashabına dönerek şöyle buyurdular:

“Eğer sizin bu zat hakkındaki görüşünüze uysaydık, onu ilk anda öldürmüş, cehenneme yollamış olurduk.”

Peygamberimizin bu sözü düşündürücü olduğu kadar da uyarıcıdır. Evet, asıl hüner, Cehenneme adam göndermek değil, Cennete adam kazandırmaktır.

Hz. Ömer de Hakem'i her gördüğünde, *"Eğer benim dediğim olsaydı, şimdi bu kişi cehennemde olacaktı."* diye söylenip üzüntü duyardı.

Kaderin şu ibretli tecellisine bakınız ki, Peygamber Efendimizin sabrı ve hoşgörüsü sayesinde küfürden kurtulup İslâm ile şereflenen Hakem, daha sonra Müşriklerin hazırladığı Maune Kuyusu komplosunda şehit düşmüş ve en yüce bir mertebeye ulaşmıştır.

Demek ki, bir Müslümanın gayesi; Allah'ı inkâr eden ve O'na ortak koşanları öldürmek değil, onların batıl inançlarını düzeltmeğe çalışmaktır. Kendileri küfürlerinden vazgeçmeseler bile, onların çocuklarını imanlı bir nesil olarak yetiştirmektir.

Hz. Peygamber (s.a.v) hiçbir zaman haksız yere kan dökmemiştir. Dökülen kanlara O değil, Kureyşliler sebep olmuşlardır. O'nun muharebelere girmesi şerri def etmek, Müslümanların hayatını muhafaza, selametini temin ve İslâm'ın nurunu parlattırmak içindi. Savaş yapmak O'nun gaye-i hayali değildi. Zira O rahmet peygamberidir ve daima sulh ve müsalameti esas almıştır. Ancak o dönemde, zaman ve zemin itibarıyla, harp olmadan İslâm dinini yaymak, tevhid inancını yerleştirmek mümkün değildi. Eğer Bedir, Uhud ve Hendek muharebeleri yapılmasa idi, bel ki de İslâm'ın nuru şarktan garba kadar yayılmazdı.

Evet, O'nun namı bütün aleme duyuldu. Cenâb-ı Hak, O'nun ismini kendi ismi ile beraber zikrederek beş vakit ezanda minarelerden ilan etti ve her namazda bütün müminler Allah'ın ismi ile beraber O'nun ismini de zikretmektedir. Mevlüt sahibi Süleyman Çelebi'nin "Yazdın adın ile adımlı" mısrası bu hakikatı ifade eder. Bu hal hiçbir peygambere nasip olmamıştır. İşte Hz. Peygamber'in (s.a.v) Allah'ın yanındaki itibarı, kıymeti ve derecesi!

İslâmiyet hakkında ciddi araştırma yapmayan bazı batılı yazarlar, İslâmiyet'in kılıç ve kuvvetle yayıldığını ileri sürmektedirler. Buna delil olarak da gerek Peygamber Efendimizin (s.a.v) hayatında, gerekse ondan sonra meydana gelen harpleri ileri sürmektedirler. Hudeybiye'ye bin dört yüz kişi ile gelen Resulullah Efendimizin (s.a.v) iki sene sonra on bin sahabeyle Mekke'yi fethetmesi, İslâmiyet'in tebliğ ve barış ortamında yayıldığına en güzel delillerinden biridir.

İslâm'ın kılıncı ile yayıldığını iddia edenler, acaba bir buçuk sene devam eden Hudeybiye barış anlaşması sırasında Müslümanların sayısının on katına çıkmasını kılıncı mı verecekler? Yoksa İslâm'ın barış ortamında, ikna ile, tebliğ ile ve nasihat ile intişar ettiğini kabul mü edecekler?

Onların bu iddiaları, İslâm'ın nuruna karşı duydukları haset ve kinlerinden başka bir şey değildir. İslâmiyet'in ulvî hakikatlerine vakıf olan kimselere malumdur ki, İslâmiyet, kılıç ve kuvvetle değil, tebliğ ve irşad ile yayılmış, kendisini kalplere ve akıllara böylece kabul ettirmiştir. **“Dinde zorlama yoktur.”** ayeti şiddet ve cebiri yasaklamıştır. Çünkü hak batıldan, hayır şerden tamamen ayrılmıştır. İslâmiyet'in kudsi ve parlak hakikatleri ortada iken, gerek din, gerekse başka konularda zor ve cebir olmamıştır ve olamaz da.

Piskopos Volter Meron verdiği bir konferansta şöyle demiştir:

“Müslümanların dini, Kur'an dinidir. Bu din barış, emniyet ve huzur dinidir.”

İnanmak bir vicdan ve gönül işidir, kılıç ve silah ise vicdanlara hükmedemez. Şayet cebir ve silahın vicdana tesiri olsaydı, İslâmiyet'in yayılmaya başladığı ilk yıllarda bütün kuvvet ve silah ellerinde olan müşrikler, İslâm'a girenlere mani olabilirdi. Hz. Bilal'i kızgın taşların altında işkence ve zorlamalara tâbi tutmalarına rağmen, onun yine **“ALLAH-U EHAD”** demesi gösteriyor ki, cebir ve işkencenin vicdana hiçbir tesiri yoktur. Şimdiye kadar hiçbir insanın şiddet ve zor kullanma ile İslâm dinine girdiği görülmemiştir. Nitekim bir ayette mealen şöyle buyrulur:

“Ya Muhammed! Sen nasihat et, esasen sen sadece bir nasihat edicisin. Onlara zor kullanacak değilsin.”²

Buna göre, bütün Müslümanların vazifesi Hz. Peygamber'î örnek alarak irşad yolu ile insanları İslâmiyet'e davet etmektir.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) Mekke-i Mükerrreme'de tek başına, silahsız ve kuvvetsiz olduğu halde Hazret-i Ebu Bekir, Hazret-i Osman, Said İbn-i Ebî Vakkas, Hazret-i Talha, Hazret-i Zubeyir, Hazret-i Ömer ve Hazret-i Hamza gibi birçok insanın İslâmiyet'e girmelerine vesile olmuştur. Mekke'nin ileri gelenleri olan bu zatların İslâmiyet'i silah zoruyla kabul ettiklerini söylemek mümkün müdür?

Müslümanlar **“Kılıç zoruyla Müslüman olmadılar. Fakat Müslüman olmaları sebebiyle kılıca hedef oldular ve Allah yolunda kılıç kuşandılar.”**

İslâm dininin tekâmül ve inkişafının hiçbir zaman silah zoruyla olmadığı tarihçe de malumdur. Bugün batı dünyasında birçok ilim ve fikir adamının İslâmiyet'i kabul etmesi bunun en büyük şahididir.

Tarihçi Thomas Arnold bunu teyid ederek şöyle demektedir:

“Muhammed’in daveti, ilk devirlerde, yani on ikinci yüzyılda Haçlılardan birçoğunu kendisine çekmiştir. Bu, sadece Hıristiyanların halk tabakasına mahsus değildir. Bilakis bazı liderler ve komutanlar, Hıristiyanların galibiyeti elde edecekleri saatlerde bile Müslümanlığı kabul etmişlerdir.”

İslâm’ın barış dini olması, getirdiği esasların sağlamlığı ve hakikatlerinin güzelliği on dört asır boyunca, başka din mensuplarının bölük bölük İslâm’a girmelerine vesile olmuş ve kıyamete kadar da olmaya devam edecektir. İslâm Dini, zulmedenlerin zulmüne engel olmak ve evrensel barışı sağlamak için ancak belli şartlarda savaşa izin verir. Bir ayette mealen şöyle buyrulur:

“Kendilerine savaş açılan kimselere, zulme uğramaları sebebiyle savaşmalarına izin verildi.”³

Ayette doğrudan savaş emri yerine **“izin verildi”** denilmesi düşündürücüdür. Burada savaşın zatında güzel bir şey olmayıp, ancak zorunlu hallerde yapılacak bir şey olduğuna dikkat çekilmiştir.

Başka bir ayette de Müslümanların savaşacağı kimseler müşrik oldukları hâlde şöyle buyrulmaktadır:

“Sizinle savaşanlarla siz de Allah yolunda savaşın. Haddi aşmayın. Allah haddi aşanları sevmez.”⁴

buyrulmuştur. İslâm zorunlu hallerde yapılan savaşlarda bile vahşete ve aşırılığa asla izin vermez. Nitekim Hazret-i Peygamber (s.a.v), komutanlarına **“kadınları, çocukları, yaşlıları, ibadetle meşgul olanları”** öldürmemelerini tembih etmiştir.

Kemiyeten az, fakat keyfiyeten celadetli mücahitler sayesinde Arap Yarımadasının kısa bir zamanda fethedilmesi de O Peygamber-i Zîşan’ın tedbir, siyaset ve iktidarının neticesidir.

Dipnotlar:

¹ Maide Suresi, ayet 32.

² Ğaşiye Suresi, 88/ 21-22.

³ Hacc Suresi, 22/ 39.

[4](#) *Bakara Suresi, 2/190.*